

O morke

Viktória Markovičová

O morke

Ráno som si povedala: spravím steak!

ale poviem vám, bol to fakt fejk.

Mäso horké a spálené,

srdce smutné a zronené.

Potom sme to mäso horké,

pohodili našej morke.

Nezjedla však ani kus,

naša morka - tá má vkus.

Doma všetci sklamaný,

len môj brat - ten nelení!

„Podme znovu piecť,

tú morku zjesť!“

Morka škrieka, uniká,

lenže čas jej už tiká.

Zrazu morka chytená je,

ale čo to?

Nie! Nie! Nebež tade!

Bez hlavy sa po dvore plantá,

už ju nikto neporantá.

Morka sa už krája, čistí,

zrazu niečo šušťí v lístí...

To Garko - kocúr - pozrieť prišiel.

Zo strechy elegantne zišiel.

Už bolo veru na čase:

Boli sme v úžase,

ako presne na čas

prišiel kúsok mäsa zjesť.

Ale náš milý Garinko

odmietol nám jesť.

Všimol si totiž peknú mačičku,

ale podobala sa na kačičku...

Vtom som ho zdvihla,

a mačička sa mihla,

a vtedy nám za plotom

zmizla.

